

τοῦσι παρ' αὐτῶν τι, ἐνέδωκε καὶ αὐτὸς εἰς τὰς ἐπιμόρους παρακλήσεις τῆς γυναικὸς του καὶ τὸ σχέδιον, ἐφ' οὗ τέλος συνεφώνησαν, ἦτο, ὁ μοναχὸς Γουίδος νὰ ἀφίση τὸ βαλλάντιόν του καὶ νὰ τὸν ἀποστείλῃσιν ὀπίσω εἰς τὴν μονήν, ἀφοῦ ὁμως ὑποστῇ αὐστηροτέραν πάσης ἐτέρας, ἣν ἄλλοτε ποτε ἔλαβον τὰ νῶτα αὐτοῦ, μαστίγωσιν, ἔνεκα ἐκπληρώσεως μοναχικοῦ κανόνος, ὃν αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχεν ἐπιβάλλει εἰς ἑαυτόν.

Ἡ ὑπόθεσις ὁμως αὕτη ἔλαβε πολὺ σοβαρωτέραν τροπὴν, ἢ ὅσον ἐφρόνουν καὶ ἐσκόπευον, διότι, ὅτε ἐπειράθησαν νὰ ἀνεγείρῳσιν ἐκ τοῦ ἐδάφους τὸν καλόγηρον, οὗτος ἦν τεθνεώς. Τὸ κτύπημα, ὅπερ κατηυθύνετο κατὰ τῶν νῶτων αὐτοῦ, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κεκαρμένης αὐτοῦ κορυφῆς! καὶ κατὰ τὸν στιγμιαῖον ἐκεῖνον ἐξερθεσμὸν ὁ Μαρτίνος Φράγκ κατήνεγκε πολὺ βαρύτερον τὸ κτύπημα, ἢ ὅσον ἐσκόπευεν. Ἀλλ' ἐν τῇ μέσῃ τῆς λύπης καὶ καταπλήξεως, ἣτις ἐπηκολούθησε τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην, ἡ ζωηρὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ φαντασία ἐπενόησε μέσον τι σωτηρίας. Δέμα κλειδῶν ἐξηρτάτο ἐκ τῆς ζώνης τοῦ καλογήρου, ὅπερ καὶ ἐφείλκυσε τὸ βλέμμα της. Ὅθεν λύσασα κατεσπυσμένως τὸν κρίκον, ἔδωκε τὰς κλεῖδας τῇ συζύγῳ αὐτῆς καὶ ἀνέκραξε:

— Δι' ὄνομα τῆς Παναγίας! σπεῦσον! Μία ἐκ τῶν κλειδῶν τούτων ἀνοίγει τὴν ὀπισθίαν θύραν τοῦ κήπου τῆς μονῆς. Φέρε ἐκεῖ τὸ σῶμα καὶ ἄφες το μεταξὺ τῶν δένδρων!

Ὁ Μαρτίνος Φράγκ ἔρριψε τὸν νεκρὸν τοῦ μοναχοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ καὶ μετὰ καρδίας βεβαρημένης ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν μονὴν ἀγούσαν. Ἦτο αἰθρία, ἀστερόεσσα νύξ καί, εἰ καὶ ἡ σελήνη δὲν εἶχεν ἀκόμῃ ἀνατελεῖ, τὸ φῶς αὐτῆς διεφώτιζε τὸν οὐρανὸν καὶ ἀντανακλώμενον ἐν γλυκεῖ λυκόφωτι κατήρχετο ἐπὶ τῆς γῆς. Οὐδεὶς καθ' ἁπάσας τὰς μακρὰς καὶ μονήρεις τῆς πόλεως ὁδοὺς ἤκούετο κρότος, ἐκτὸς τῆς ἐκ διαλειμμάτων ἀκουομένης μακρὰν φωνῆς τοῦ ἀλέκτορος, ἡ τῆς μελαγχολικῆς κραυγῆς τῆς γλαυκὸς ἀπὸ τοῦ ὕψηλου πύργου τοῦ μοναστηρίου. Ἡ σιγὴ αὕτη ἐπεβάρυνεν, ὡς ἐγκαλοῦν φάσμα, τὴν ἔνοχον τοῦ Μαρτίνου Φράγκ συνειδήσιν. Ἐφρύαττε καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ἦχον τῆς ἰδίας αὐτοῦ πνοῆς, ἐνφ' ἧμαινεν ὑπὸ τὸ βαρὺ τοῦ σώματος τοῦ μοναχοῦ φορτίον, καὶ ἐν κατὰ τύχην νυκτερίσ τις ἵπτατο περὶ αὐτὸν διὰ τῶν κερωτικῶν αὐτῆς πετερίγων, ἵστατο καὶ τοσοῦτον σφοδρῶς ἔπαλλεν ἡ καρδιά αὐτοῦ ἐκ τοῦ τρόμου, ὥστε ἤκούοντο οἱ παλμοὶ αὐτῆς! τοσοῦτον δειλοὺς ἡ τεταρχγμένη συνειδήσις καθιστᾷ καὶ αὐτοὺς ἔτι τοὺς μᾶλλον γενναίους. Τέλος φθάσας εἰς τὸν τοῖχον τοῦ κήπου τῆς μονῆς ἠνέφξε τὴν ὀπισθίαν πύλιν αὐτῆς διὰ τῆς κλειδῶς καὶ φέρων τὸν μοναχὸν ἐντὸς τοῦ κήπου ἐκάθισεν αὐτὸν ἐπὶ λι-

θίνου τινὸς ἐδωλίου παρὰ τὴν ἄκραν βρύσεώς τινος μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐπαναπαυομένην ἐπὶ στήλης, ἐφ' ἧς ἦτο γεγλυμμένη εἰκὼν τῆς Παναγίας. Εἶτα, θείς πάλιν τὸ δέμα τῶν κλειδῶν εἰς τὴν ζώνην τοῦ μοναχοῦ, ὑπέστρεψε κατεσπυσμένοις βήμασιν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὅτε ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς, εἰς ὃν τὰ κατ' ἐπανάληψιν διαπραχθέντα ἀμαρτήματα τοῦ πάτερ Γουίδου ἦσαν γνωστά, παρετήρησεν ὅτι καὶ πάλιν ἀπουσιάζει ἐκ τῆς θέσεως του κατὰ τὰς μεσονυκτίους δεήσεις ὠργίσθη καὶ ὑπερβολὴν καὶ πολὺ πρὶν ἢ λήξῃ ἡ καθολομία ἐν τῇ παρεκκλησίῳ, ἐξαπέστειλε μοναχὸν τινα πρὸς καταδίωξιν τοῦ ἀποδράντος μοναχοῦ, διατάττων αὐτὸν νὰ ἐμφανισθῇ ἄμέσως εἰς τὸ κελλίον του. Ἐκ τύχης δὲ συνέβη ὥστε ὁ πρὸς τοῦτο ἐκλεχθεὶς μοναχὸς νὰ εἶνε ἐχθρὸς ἀσπονδὸς τοῦ Πάτερ-Γουίδου, ὅστις μετὰ πολλῆς πονηρίας ὑποθέσας, ὅτι ὁ μοναχὸς τὸ ἔστρηψεν ἐκ τῆς πύλης τοῦ κήπου διὰ μεσονυκτίον τινα συνέντευξιν πρὸς καταδίωξιν αὐτοῦ ἔλαβε τὴν διεύθυνσιν ταύτην. Ἡ σελήνη τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς ἀνερριχάτο ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ Μοναστηρίου καὶ ἔρριπτε διὰ μέσου τῶν δένδρων τοῦ κήπου τὸ ἀργυρόεν αὐτῆς φῶς ἐπὶ τῶν σπινθηροβολούντων τῆς πηγῆς ὑδάτων, ἅτινα μετὰ γλυκεὸς βουκαλιζόντος ἤχου ἔπιπτον ἐν τῇ ὑποκάτωθεν αὐτῆς βαθείᾳ δεξαμενῇ. Ἐνφ' δὲ ὁ μοναχὸς διήρχετο ἐκεῖθεν ἐξακολουθῶν τὴν πορείαν του, ἔστη ἵνα κατασβέσῃ τὴν δίψαν αὐτοῦ διὰ τοῦ δροσεροῦ ὕδατος καὶ στραφεὶς ἵνα ἀπέλθῃ εἶδε τὸ ἀκίνητον τοῦ σκευοφύλακος σῶμα ἱστάμενον ὀρθιον ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς λιθίνης στήλης.

— Πῶς τοῦτο, Πάτερ-Γουίδε; εἶπεν ὁ μοναχός. Εἶνε τόπος ἐδῶ νὰ κοιμᾶσαι τὰ μεσάνυχτα, ἐνφ' ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ εὐρίσκονται μέσα εἰς τὰ ὑπνοτήρια των;

Ἀλλ' ὁ Πάτερ-Γουίδος δὲν ἀπήντησεν.

— Σήκω! Σήκω! αἰωνίως θὰ κοιμᾶσαι; Σήκω καὶ κάμε τὸν κανόνα σου διὰ τὴν ἀμέλειάν σου αὐτήν. Ὁ ἡγούμενος σὲ προσκαλεῖ εἰς τὸ κελλίον του! ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχὸς ὀργιζόμενος καὶ σείων τὸν σκευοφύλακα ἐκ τῶν ὤμων.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν οὐδεμίαν ἀπάντησιν.

— Τότε, μὰ τὸν Ἅγιον Ἀντώνιον, θὰ σ' ἐξυπνήσω ἐγώ! Ἐτσι! Ἐτσι! Κύρ Γουίδε.

Καὶ ταῦτα λέγων κατέφερε σφοδρὰν κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ πυγμὴν. Τὸ σῶμα ἔκλινεν ἀπὸ τῆς ὀρθίας αὐτοῦ στάσεως βραδέως ἐπὶ τὰ πρόσω καὶ εἶτα πεσὼν μετὰ σφοδροῦ παφλασμοῦ τῶν ὑδάτων κατακέφαλα κατεβυθίσθη εἰς τὴν δεξαμενὴν. Ὁ μοναχὸς ἀνέμενεν ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς, προσδοκῶν ἵνα ἴδῃ τὸν Πάτερ-Γουίδον ἀνεγειρόμενον καὶ ὄλον στᾶζοντα ἐκ τοῦ ψυχροῦ αὐτοῦ λουτροῦ. Ἀλλ' εἰς μάτην ἀνέμενε, διότι οὗτος ἔμενεν ἀκίνητος ἐν τῇ πυθμένι τῆς δεξαμενῆς, μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνεωγμένους καὶ μετὰ τὴν φασματώδη κάτωχρον αὐτοῦ μορφὴν, ἣτις διεστρέφετο ὑπὸ τῶν ρυτίδων τοῦ ὕδατος.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΕΠΗΜΕΙΝΟΝΔΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθιμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

Ὁ «Ἀδικηθεὶς Ρογγῆρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῶ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)
«Ἀττικά Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλείδου 2 (2,20)

«Ἑλληνική» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἑπαμεινώνδῃ Κυριακίδου 5 (5,30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ 5 (5,30)

«Ὁ Ἀγνωστος τῆς Βελλεβίλλης», μυθιστορία Π. Ζακὼν 2,50 (2,70)

«Ὁ Ἰππότης Μάιος», μυθιστορία Ponson de Terrail 2,50 (2,70)

«Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σύη 3 (3,20)

«Τὸ διάμεσον Φρέαρ», μυθιστορία Pierre Sales 4 (4,40)

«Τὰ χάλια μας», κωμῆδία Π. Δαζαρίδου ἡθοιοῦ 70 (80)

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ε. Χαβιέ - δὲ - Μοντεπέν (τόμ. 2) 3 (3,30)

«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος», μυθιστορία Ἀ. Αλεβῶ 4,50 (4,70)

«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) 2,50 (2,80)

«Τυχαιὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου 4 (4,40)

«Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane 4 (4,20)

«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου 4 (4,20)

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ 3 (3,30)

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)
» Σολωμοῦ 50 (60)

» Βηλαρᾶ 50 (60)

«Μαρὰ Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ. 50 [55]

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 4,50 (4,60).

«Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ε. Χαβιέ Μαριμι, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας 4,50 (4,70)

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεντισάρων». Τόμοι 2 5 (5,50)

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès 4,50 (4,70)

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους 4 [4,40]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [2,20]

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσαυροῦ», μυθιστορία Ἑμμ. Γονζαλὲς 4,50 (4,70)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεδάτου», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο) 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Émile Chevalier 4,50 (4,70)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀγκώδην τὸ ἔργον) δραχ. 3,50 (3,70)

■ 1. Γνωστὸν, ὅτι τινὲς τῶν δυτικῶν μοναχῶν ἔχουσι τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κεκαρμένην ἐν σχήματι δίσκου. Σημ. Μεταφρ.